

האם שילמת פחות מהמקור? כן?

אני שילמתי 20% והם לא הסתפקו בזה. באתי לפירסומאי אחד, ידוע מאוד, ואמרתי לו: אם תשיג לי מיליון לירות פירסום בחודש אתן לך 45% עמלה. אחרי שלושה ימים הוא השיג לי מיליון לירות פירסום, וזה אחרי שהסקר שלו הראה שמאזינים לי רק עשרה אחוזים. אמרתי לו: איך שיכנעת את הלקוחות, אתה באמת פירסומאי מוצלח. אבל עכשיו אתה יכול לקחת את המפרסמים שלך לעזאזל ותשכח מהחווה איתי! ועזבתי את ה' מישר.

מי זה היה?

לא נעים לי להגיד. שישה חודשים לא דיברתי איתו. אחר-כך חזר על ארבע עם 20% עמלה. מותק, אני יכול להרוויח 30 מיליון לירות רווח נקי בחודש, אבל אני לא רוצה!

אני לא מנהל עסק, יש לי אידיאל. הייתי יכול לתת לכל המפרסמים מתחת לשולחן, אבל אני לא יכול להרוס את התחנה. יש לי 16 פירסומות בשעה, לא יותר. אם אקבל רשיון על החוף, אנסה להכניס כמה שיותר פירסומות, כדי שלא יהיה חור בארץ שבו לא יאזינו לקול השלום — מאילת עד קריית-שמונה.

איך הצלחת להחזיר את ה' מפרסמים ל'קול השלום'?

פירסום אריאלי היה מפרסם המון. יום אחד הוא הפסיק את כל הפירסומות. אני לא יודע למה? מי שהציל אותי היו הבנקים. הם ממש החזיקו את ה' תחנה. חוץ מזה, יש לי לקוחות שהולכים איתי מאז ההתחלה.

אתה מיליונר?

ב-1962 הייתי מיליונר אמיתי, בקליפורניה. היום אני עשיר. להרבה אנשים יש כסף, אבל הם לא עשירים. לי לא כסף כלום, אבל אין לי אפילו חשבון פרטי בבנק.

אין לי הרבה דרישות. אחרי שעברתי 30 דורות ב-30 שנים, קניתי סוף-סוף דירה. לחצו עלי לקנות ולא יכולתי יותר להחליף כל שנה דירה. עם כל דירה הייתי צריך להחליף גם רהיטים. יום אחד, כשלא מצאתי דירה, ביקשתי ברדיו למצוא לי אחת. טילפנו אלי ילדות שאמרו: 'דיברנו עם אמא. זה בסדר שתבוא לגור אצלנו'. יום אחד טילפן זקן ואמר: 'יש לי דירה בשבילך. אתה יכול לגור בה בלאפיים לירות'. אחרי שנה וחצי הוא מת. והבנים שלו רצו את הדירה. נמאס לי, וקניתי את הדירה הראשונה שהוצעה לי.

אבל כעת יש לי בעיה — פעם, הייתי בא לשכונת עוני, וכשאנשים היו אומרים: 'אין לנו דירה', הייתי אומר להם: גם לי אין.

אתה אומר שאינך מיליונר. יש לך רושם, כמי רבים אחרים, שאתה תורם מיליונים.

מה זה מיליונים? אני לא תורם מיליון נים, אני מארגן מיליונים. בית-התפוצות רצו לפתוח מחלקה למוסיקה יהודית, אז פנה אלי. שאלתי: כמה אתם צריכים? אמרו: שבע מיליון. אמרתי: תקבלו עשר מיליון. טילפנתי להילטון וקבענו תאריך לשלושה חודשים. אחרי שלושה חודשים קיבלו לא שבע, לא עשר, אלא עשרים מיליונים. חוץ מזה, נשארו ברשותם עוד עשרים תמונות.

אתה עצמך, לא תורם כפי פים?

אני לא תורם כסף. אני עוזר לארגן תרומות. למשל, אחת של איזנברג הזמיר נה איתי לצהריים עם הבת, אסתר וזוהר ביצקי. הייתי נורא עסוק, אז ביטלתי פני שות. חשבתי שאולי איזנברג רוצה לעזור לי.

באתי אליה. ישב שם עוד אדם. הגברת איזנברג אמרה לי: 'זהו מנהל בית ה'ן קלר לחרשים אילמים. אייבי, רק אתה יכול לעזור לו'. לא האמנתי — גברת איזנברג אומרת לי שרק אני יכול לעזור! נו טוב, אני רגיל.

טילפן אלי הרב גורן ואמר לי: 'אייבי, יש לי חשבון-השמל על 30 אלף לירות של מי שפחה מרובת-ילדים. שלם אותו'. טילפן אלי שרה-אברגה ואמר לי: 'אייבי, יש כאן איזו מישפחה עם בעיות, צריך לעזור'. אז זהו, אייבי צריך לעזור.

בכל-ימות, כשהגברת איזנברג מבקשת שאני אעזור, זה מורר מאוד. אמרתי לה: גברת איזנברג, אני אעזור בתנאי שנפסיק לאכול ואת תבואי איתי לבית ה'ן קלר. באתי לשם ומה ראיתי? שני חדרים ובכל חדר שמונה מיטות. נערות צעירות חיות בלי פרטיות, 24 גברים בחדר בלי

אייבי עם הצקק ומשה אישיכסית (1959) ובשביתת-הרעב (1978) "אורי זוהר פתח מכירה פומבית שאירגנתי בשביל חרדים. היה לו אור בעיניים..."

שהחלום שלי מעולם לא התגשם, ובגלל זה אני חי כל הזמן לבד.

בכל זאת, יש לך בת זמרים. גם שרון, בגלל הגירושין, חיה כל ה- חיים לבד. אחרי שהיתה בת 18, כשניסיתי להגיד לה משהו, היא היתה אומרת לי: 'אל תגיד לי מה לעשות, אני לא קטניה!' כך שאף-פעם לא הרגשתי שאני צריך להיות קרוב אליה רק מפני שיש ביננו קשרים.

התחתנתי, אחרי תישעה חודשים היא נולדה, ואחרי-כך מייד התגרשתי. היתה לי אחריות שהיא תגדל ותהיה עצמאית. כל זמן שהיתה ביננו קומוניקציה זה היה שיגעון, אבל אחרי-כך נשאר בינינו קשר-דם בלבד, לא הקומוניקציה. כשהיא התחתנה היא לא שאלה אותי. שמעתי על זה מאנשים, שאלתי אותה מעל גלי-האתר עם מי התחתנה, מי הבחור. אם יש לי קומוניקציה עם ילד זר, אני מרגיש כאילו הוא שלי. לשם כך אני לא צריך לשכב עם אמא שלו.

עם הנכד שלי, דניאל, יש לי קומוני- קציה לא משום שהוא הנכד שלי. אבל הפעם הראשונה שהרגשתי שייכות ממש, היתה כשנולדה הנכדה. אני רציתי שיקראו לה מאיה. שרונה רצתה לקרוא לה עמליה. כעת אני קורא לה מאיה והם קוראים לה עמליה. כשהיא נולדה, פיתאום הרגשתי משהו שלא הרגשתי קודם. ומה קרה? האמא שלה לקחה אותה לתופש לחודש ימים, ומאז היא כבר שנתיים בחו"ל. אני נורא כועס על הבת שלי. אני פה מדבר נגד ירידה אבל הבת שלי עובה את הארץ.

בוודאי היו לה סיבות טובות. לכל אחד יש סיבות. אבל לי זה כאב וזה כואב לי עד היום. אני לא כותב לה מיכתבים, אין ביננו קומוניקציה. היא שולחת לי תמונות של הילדה.

אייבי, אם שרה-התיקשורת, מרדכי ציפורי, לא יאשר לך להקים תחנת-שידור על החוף, מהן תוכי ניו-יורק?

איו הרגשה מורת! אני לא כועס, אני מאוכזב. המדינה תסדר בלי קול-השלום, אבל זה יחסר. אף תחנת-שידור ממשלתית לא יכולה להיות כמו קול-השלום. אני יכול להילחם כמו תושבי-ימית, לדפוק על כל שולחן — אומרים ששום דבר לא הולך אחרת במדינה — אבל אני לא איש אלים ואני נגד אלימות. אני לא אאיים ולא אחתים על פטיציות. אני אחכה שבוע, שבועיים. עולה לי ארבעה מיליון לירות בחודש להחזיק את האונייה. יותר טוב שאטביע אותה וכך ארוויח ארבעה מיליון. בנתיים אני אחכה להחלטה של ציפורי בלי להיות עצבני. (המשך בעמוד 73)

עד שמכרו 13 תמונות ועל הבימה עמדו 13 כיסאות. שיגעתי אותם ככה. נעבור ברשותך לנושא אחר. מי היא אותה נערה מופתורית שאתה מקדיש לה, מדי יום ב' שעה חמש דקות להמש, את שירו של פרי קומו, 'ואני אוהב אותך כביכך'?

בהתחלה הקדשתי את השיר לבחורה שהייתי באמת קרוב אליה, אמרתי לה: מותק, השיר הזה בשבילך. אחרי-כך, כל בחורה שהייתי פוגש הייתי אומר לה: מותק, תקשיבי בחמישה לחמש, הקדשתי לך שיר ואני אנגן אותו כל השבוע רק בשבילך.

מאז יש אלפי בחורות, שאני בכלל שכחתי את שמן, הבטוחות שהשיר הזה מוקדש רק להן. נו, טוב, זה לא פלא. כך אני אמרתי להן.

„אודליה“ הרסה לי את התוכנית וניעם הרסה את הרדיו. פול גרינוואלד גרם לי הרבה נזק, אבל זו זכותו

לפעמים, בחמישה לחמש מצלצל הטל-פון. אני מרים ושומע את השיר באפרכסת. כשזה נגמר סוגרים לי את הטלפון בלי להגיד מילה. עכשיו לא עושה אותי עצוב כשאני נזכר — זוהי התוכנית שאני הכי אהבתי.

מהם היחסים בינך ובתך, שרונה?

אני לא יודע איך להסביר, אני לא מרגיש איתה כמו מישפחה. מגיל 6 גדלתי לבד — אף-פעם לא היתה לי מישפחה, כל החיים שלי לא הרגשתי קרוב למיש-פחה.

אני זוכר שכשהייתי בן 6 קינאתי באבא שלי. אני זוכר שבפרס הוא היה עושה קידוש. האחים והאחיות היו מנשקים לו את היד והוא היה מברך. אחרי-כך היו מנשקים את היד של אמא והיא היתה מברכת ואומרים, 'שבת שלום' אחד לשני. כשהתחתנתי, חלמתי שתהיה גם לי מיש-פחה שכזאת. חלמתי על בית, אשה, ילדים. פהשפחה. אבל זה לא הלך. התגרשתי וזה הרס לי את החלום. אני אף-פעם לא נכנס לבית יהודי בערב שבת. זה מזכיר לי

מתי אתה כבד זאת תורם כסף?

רק כשצריך לקנות מכשירים רפואיים. למשל, כל המכשירים לקנות טיפול-גמל בתל-השומר הם שלי. יום אחד הלכתי עם שרה-הבריאות, שוסטק, להנחת אבן-פינה למחלקת-ילדים. כולם פיטפטו ופיטפטו, אני הוצאתי צ'ק ותרמתי.

באו אלי ממגידו אדום ובכו לי. הלכתי לסוכן, קניתי להם מכשירים לשח"ל. אחרי שעתיים באתי אליהם ואמרתי: זה המכשיר שאתם רוצים! את רגע ההפתעה שהיה להם איי-אפשר לקנות בכסף.

יום אחד התקשרו מיד-שרה, אירגון חרדי העוזר לזקנים. רצו לארגן כיסאות-גלגלים. הצעתי להם לערוך מכירה פומבית. לפתי-חה הם גייסו את אורי זוהר. הוא היה מצחיק כמו תמיד, היה לו אור בעיניים כשדיבר על אלוהים — אני אוהב אותה, תמיד אוהב אותו — אבל אפילו הוא לא הצליח לשכנע את החרדים לקנות תמונות. מה עשיתי? לקחתי 600 אלף לירות, קניתי 13 כיסאות-גלגלים והבאתי למכירה ה' פומבית. אמרתי: רבותי, על כל תמונה שתימכר אני אתרם כיסא. אחד קנה, אמרתי אריקיי והכנסתי את הכיסא. וכך,